

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15CoCsp/13/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6216200328
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kvietok
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6216200328.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kvietka a sudcov JUDr. Janky Benkovičovej a Mgr. Martina Štubniaka, v spore žalobkyne L. XX.narodenej XX. G., trvalX/XX,ytom G., zastúpenej Mgr. Andreou Legényovou, advokátkou so sídlom Komenského 3, Veľký Krtíš, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 47 233 516, o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. 11Csp/212/2016-224 zo dňa 18. 10. 2019 v spojení s opravným uznesením č. k. 11Csp/212/2016 - 252 zo dňa 03. 02. 2020, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. 11Csp/212/2016 - 224 zo dňa 18. 10. 2019 v spojení s opravným uznesením č. k. 11Csp/212/2016 - 252 zo dňa 03. 02. 2020 potvrdzuje.

II. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd (ďalej tiež „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) určil, že Zmluva o revolvingovom úvere č. 173069 - 38007 zo dňa 25. 06. 2013 (ďalej len „zmluva o úvere“) je bezúročná a bez poplatkov (I. výrok) a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu (poznámka- chyba v písaní, ktorú okresný súd opravil) (II. výrok). Následne opravným uznesením zo dňa 03. 02. 2020 opravil výrok o trovách konania tak, že žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. V danom prípade ide už o druhé rozhodnutie v predmetnej veci, kde súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 06. 07. 2017 rozhodol, že zmluva o úvere je neplatná a rovnako určil, že neplatná je aj Rozhodcovská zmluva. O trovách konania rozhodol tak, že tieto priznal v celom rozsahu žalobkyni. Na základe podaného odvolania zo strany žalovaného Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom zo dňa 13. 06. 2019 zrušil výrok, ktorým prvoinštančný súd určil, že zmluva o úvere je neplatná spolu so závislým výrokom o trovách konania a zároveň potvrdil výrok, ktorým okresný súd určil neplatnosť Rozhodcovskej zmluvy.

3. Po čiastočnom zrušení a vrátení veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, okresný súd na základe návrhu právnej zástupkyne žalobkyne uznesením č. k. 11Csp/212/2016 - 212 zo dňa 25. 09. 2019, pripustil zmenu petitu tak, že zmluva o úvere je bezúročná a bez poplatkov.

4. Prvoinštančný súd po čiastočnom vrátení veci a pripustení zmeny žaloby, viazaný vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu opätovne vec právne posúdil podľa § 137 písm. d) zákona č.

160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), § 497 Obchodného zákonníka, § 39, § 41, §52 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 1 ods. 2, § 2 psím. d), § 9 ods. 2 písm. i), j), y), § 11 ods.1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách (ďalej len „ZoSÚ“) v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluva o revolvingovom úvere a § 11 ods. 4 ZoSÚ v znení účinnom od 01. 01. 2018. Po preskúmaní obsahu zmluvy o úvere dospel k záveru, že táto neobsahuje zákonom predpísané náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 ZoSÚ. Predmetná zmluva neobsahovala údaj o RPMN a rovnako v nej nebol uvedený ani údaj i priemernej hodnote RPMN. Rovnako dospel k záveru, že žalovaný nepreukázal zákonom vyžadovaný postup s odbornou starostlivosťou pri poskytovaní úveru v zmysle § 7 ods. 1 ZoSÚ. Okresný súd považoval dojednanú výšku odplaty v rozpore s dobrými mravmi pre jej neprimeranú výšku, a preto v tejto časti bola zmluva o úvere absolútne neplatná v zmysle § 39 OZ.

5. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a tieto v celom rozsahu priznal úspešnej žalobkyni.

6. Proti rozsudku prvoinštančného súdu podal žalovaný v celom rozsahu odvolanie, v ktorom navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok a podanú žalobu zamietol a priznal žalovanému náhradu trov celého konania. Odvolanie po právnej stránke odôvodnil poukazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. b), d) a h) CSP.

7. Žalovaný považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie za predčasné a nepreskúmateľné. Bol toho názoru, že z rozsudku nie je zrejmé, na základe akých skutkových záverov a právneho posúdenia dospel okresný súd k záveru, že zmluva o úvere je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, pričom rozsudok nedáva odpoveď na základné skutočnosti, ktoré by odôvodnili použitie ZoSÚ. Uviedol, že napadnutý rozsudok nespĺňa základní požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia v zmysle § 220 CSP. V tomto smere poukázal na rozhodnutie ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 115/03. Taktiež uviedol, že priznané finančné zadosťučinenie nebolo podľa obsahu a odôvodnenia rozsudku preukázané v konkrétnych skutkových okolnostiach. Súdu prvej inštancie vytykal, že sa vôbec nezaoberal skutočnosťou týkajúcou sa postavenie žalobkyně, jej profesionálnych a odborných skúseností a znalosti problematiky poskytovania úverov, s obsahom žiadosti o úver, zmluvou o úvere a jej postavením. V závere poukázal na nález ÚS SR sp. zn. I. ÚS 736/16 týkajúci sa povinnosti súdu vyrovnáť sa s argumentáciou účastníka konania.

8. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa, ktorá rozhodnutie súdu prvej inštancie považovala za vecne správne a dostatočne odôvodnené, a preto navrhla odvolaním napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny.

9. Žalovaný nevyužil svoju možnosť a k vyjadreniu žalobkyně sa už v rámci odvolacej repliky nevyjadril.

10. Krajský súd, ako funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní žalovaného podľa § 34 CSP, preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario) len v rozsahu odvolania žalovaného podľa § 379 CSP a z dôvodov vymedzených odvolaním podľa § 380 ods. 1 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny.

11. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

12. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

13. Odvolateľ namietal že rozhodnutie súdu prvej inštancie je predčasné a nepreskúmateľné, nakoľko z jeho rozhodnutia nie je zrejmé, na základe akých skutkových záverov a právneho posúdenia dospel k záveru, že zmluva o úvere je spotrebiteľskou zmluvou.

14. Po oboznámení sa s obsahom spisu a s odvolaním napadnutým rozhodnutím súdu prvej inštancie odvolací súd konštatuje, že rozhodnutie okresného súdu je vecne správne. Odvolací súd (v súlade vyššie citovaným ustanovením § 387 ods. 2 CSP) sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením jeho rozhodnutia, ktoré je nielen dostatočne podrobné, ale i jasné, zrozumiteľné, presvedčivé a logickým

spôsobom sa vysporiada so všetkými relevantnými otázkami a aspektmi, a teda spĺňa zákonné kritéria odôvodnenia uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP.

15. Odvolací dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je dostatočné a presvedčivé a prvoinštančný súd sa v ňom vysporiadal so všetkými relevantnými skutočnosťami, pričom jeho myšlienkový postup je dostatočne vysvetlený nie len s poukazom na skutkové zistenia, ale aj na prijaté právne závery. V tomto smere odvolací súd uvádza, že ani judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (pozri Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Rovnako aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení sp. zn. III. ÚS 209/04 zo dňa z 23. 06. 2004 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.

16. Okresný súd svoje prijaté a správne právne závery primerane vysvetlil, pričom dal odpoveď na podstatné otázky a námietky strán konania. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani aplikácia príslušných ustanovení zákonov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu a ani predčasnosť rozhodnutia. Skutočnosť, že sa žalovaný s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí prvoinštančného súdu nestotožňuje ešte samo o sebe neznamená, že ním prijaté závery sú nesprávne. Podľa názoru odvolacieho súdu okresný súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe vo veci samej vyhovel. Napadnutý rozsudok tak nie je postihnutý vadou nepreskúmateľnosti, ktorá zakladá inú vadu konania z dôvodu nedostatočného odôvodnenia, tak ako to v odvolaní namietal odvolateľ. Odvolací súd je toho názoru, že okresný súd žiadnym spôsobom nezasiahol do práv strán sporu na spravodlivý súdny proces, z ktorého pre procesnú stranu nevyplýva právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). K povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie sa vyjadril aj Ústavný súd SR napr. v náleze sp. zn. III. ÚS 119/03. Rozhodnutie súdu (až na výnimky stanovené zákonom - viď napr. § 279 CSP) musí obsahovať úplné a výstižné odôvodnenie. V súlade s § 220 ods. 2 CSP musí súd v odôvodnení rozhodnutia podať výklad opodstatnenosti a zákonnosti výroku rozhodnutia a musí sa vypoariadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami; jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený s poukazom na zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Súd teda nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných jeho stranami. Rozhodnutie prvoinštančného nie je možné považovať za „neočakávané“, keďže toto nebolo založené na dôvodoch, ktoré by nebolo možné predpokladať. S odôvodnením rozhodnutia súdom prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a jeho rozhodnutie považuje za správne.

17. K odvolacej námietke odvolateľa týkajúcej sa posúdenia zmluvy o úvere ako spotrebiteľskej zmluvy, odvolací súd dopĺňa, že odvolací súd vo svojom rozhodnutí č. k. 13Co/26/2018 - 177 zo dňa 13. 06. 2019, ktorým vrátil vec v časti okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, sa vysporiadal s touto námietkou žalovaného. Odvolací súd sa už vtedy stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v prejednávanej veci ide o spor zo spotrebiteľskej zmluvy, kde žalovaný pri jej uzatváraní konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti ako dodávateľ v zmysle § 52 ods. 3 OZ a žalobkyňa ako fyzická osoba nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, a preto sa v zmysle § 52 ods. 4 OZ, účinného v čase uzavretia zmluvy o úvere považovala za spotrebiteľa. Odvolací súd uviedol, že v prípade pochybností o tom, či ide alebo nejde o spotrebiteľskú zmluvu, má dôkazné bremeno dodávateľ. V citovanom rozhodnutí taktiež konštatoval, že predmetná zmluva o úvere má jednoznačne povahu adhéznej zmluvy, ktorej obsah jednoznačne nenasvedčuje tomu, že by

jej uzatvoreníu predchádzali rokovania typické pre uzatváranie zmlúv medzi podnikateľmi. Žalovaný v predmetnom konaní po čiastočnom zrušení a vrátení veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie ostal pasívny, a teda v tomto smere v dôsledku svojej pasivity musel zniesť záver o neunesení dôkazného bremena vo vzťahu k preukázaniu ním uvádzaných skutkových tvrdení o nespotebiteľskom charaktere zmluvného vzťahu medzi ním a žalobkyňou.

18. Súd prvej inštancie preto správne posúdil zmluvu o úvere ako spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 ods. 1 OZ, keďže ide štandardnú formulárovú zmluvu, uzavretú medzi žalovaným ako veriteľom a žalobkyňou ako spotrebiteľom. Odvolací súd bol rovnako toho názoru, že predmetná zmluva je zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle ZoSÚ. Pri právnej úprave spotrebiteľských zmlúv sa vychádza zo zásady ochrany spotrebiteľa ako tzv. slabšej zmluvnej strany a neprípustnosti zneužívania monopolného postavenia dodávateľov ako tzv. silnej zmluvnej strany. Postavenie slabšej zmluvnej strany vyplýva zo skutočnosti, že spotrebiteľ nemá možnosť individuálne ovplyvniť obsah zmluvy vopred pripravenej dodávateľom. Vychádza sa z toho, že spotrebiteľ dobromyseľne uzaviera zmluvu a právom očakáva, že dodávateľ ako odborník, profesionálne znalý podnikateľ dodáva tovar alebo služby so zárukou kvality a v zmysle stanovených podmienok podľa zákona.

19. Vo vzťahu k záveru súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru odvolací súd dopĺňa, že cieľom ustanovenia § 9 ZoSÚ je zabezpečenie ochrany spotrebiteľa ako slabšej strany tak, aby dodávateľ bol povinný spotrebiteľovi ešte pred uzavretím spotrebiteľskej zmluvy, resp. priamo v nej poskytnúť prehľadne všetky relevantné údaje na základe ktorých sa spotrebiteľ môže rozhodnúť, či zmluvu o úvere uzavrie alebo nie. K tomu, aby sa spotrebiteľ mohol rozhodnúť na základe úplnej znalosti veci, musia sa mu pred uzavretím zmluvy o úvere poskytnúť primerané informácie o podmienkach a nákladoch spojených s úverom a o jeho povinnostiach, ktoré môže zväziť. Zákonodarca v ustanovení § 9 ZoSÚ taxatívne vymenúva obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom tento zoznam obsahuje aj také údaje, ktorých neuvedenie v písomnej zmluve má za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, čo predstavuje sankciu pre dodávateľa, ktorý zákonom predpísané náležitosti v zmluve neuvedie. Hlavným cieľom zákonodarcu bolo pod hrozbou uvedeného následku donútiť dodávateľov- veriteľov, aby stanovené náležitosti - údaje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzali.

20. Z odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku vyplýva, že okresný súd s ohľadom na zmenu žalobného petitu pristúpil k prieskumu zmluvy o úvere za účelom, či táto obsahuje všetky náležitosti vyžadované ZoSÚ a správne dospel k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného úveru, keď mal preukázané, že predmetná zmluva neobsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. i), j), k), y) ZoSÚ.

21. V zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y).

22. Účelom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i) ZoSÚ je zabezpečiť, aby spotrebiteľ jasne vedel, akú odplatu musí zaplatiť veriteľovi za to, že mu tento poskytol finančné prostriedky na určitú dobu a s ktorými nemôže hospodáriť. Údaj o RPMN zase vyjadruje celkovú úrokovú mieru úveru alebo pôžičky, lebo zohľadňuje nielen úrok, ale aj ostatné poplatky súvisiace s úverom, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť. Hodnota RPMN musí byť uvedené aj pri revolvingových úveroch, nakoľko je možné ju určiť ku dňu podpisu zmluva s ohľadom na vstupnú údaje alebo je potrebné uviesť aspoň jej indikatívny výpočet. Informácia o priemernej RPMN slúži spotrebiteľovi na to, aby vedel porovnať údaje o RPMN s priemernými RPMN a teda mu to umožňuje rozhodnúť sa o vhodnosti alebo nevhodnosti ponúkaného úveru.

23. Už len absencia čo i len jedného z vyššie uvedených údajov v zmluve o spotrebiteľskom úvere postačuje pre záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o úveru Preto bolo nadbytočným a v rozpore so zásadou hospodárnosti konania (čl. 17 princípov CSP) sa zaoberať aj ďalšími okolnosťami teda aj s ďalšou odvolacou argumentáciou žalovaného, ktorá nemohla mať vplyv na vyššie uvedené závery, a ktorá ani nebola predmetom tohto konania (napr. nárok na primerané finančné zadostučinenie namietané žalovným).

24. Odvolací súd preskúmal aj závislý výrok o trovách konania, pričom nakoľko záver súdu vo veci samej bol vecne správny, tak rovnako bol správny aj výrok o trovách konanie, o ktorom rozhodol súd prvej inštancie v súlade s § 255 ods. 1 CSP a náhradu trov konania priznal v plnom rozsahu žalobkyni. Predmetný výrok súdu prvej inštancie v dôsledku chyby v písaní opravil v rámci opravného uznesenia a to v súlade s § 224 CSP a teda uvedené nemalo žiaden vplyv na správnosť tohto výroku.

25. S poukazom na vyššie uvádzané odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie s použitím ustanovenia § 387 ods. 1 CSP z dôvodu ich vecnej správnosti potvrdil.

26. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 262 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP, pričom v odvolacom konaní úspešnej žalobkyni priznal v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 CSP náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% voči žalovanému. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnom skončení veci.

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).